

56 καὶ μὴ προσδεχομένη τὸν ἔπαινον ἀπαθῆς ἐστὶ καὶ ἀνάλωτος
 ὑπὸ τοῦ κολακεύοντος. ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπως οἱ πολλοὶ τὰς μὲν
 ἐπὶ τοῖς ἀτυχήμασι παρηγορίας οὐχ ὑπομένουσιν, ἀλλὰ μᾶλ-
 λον ὑπὸ τῶν συνεπιθρηνούτων ἄγονται καὶ συνοδυρομένων
 6 ὅταν δ' ἁμαρτάνωσι καὶ πλημμελῶσιν, ὁ μὲν ἐλέγχῃ καὶ ψόγῃ
 δηγμὸν ἐμποιῶν καὶ μετάνοιαν ἐχθρὸς δοκεῖ καὶ κατήγορος,
 τὸν δ' ἐπαινοῦντα καὶ κατευλογοῦντα τὰ πεπραγμένα ἀσπάζον-
 ται καὶ νομίζουσιν εὖνουν καὶ φίλον. ὅσοι μὲν οὖν ἢ πρᾶξι
 ἢ λόγον ἢ σπουδάσαντος ὀτιοῦν ἢ σκώψαντος εὐχερῶς ἐπαι-
 B νοῦσι καὶ συνεπικροτοῦσιν, εἰς τὸ παρόν εἰσιν οὔτοι καὶ τὰ
 11 ὑπὸ χεῖρα βλαβεροὶ μόνον· ὅσοι δὲ πρὸς τὸ ἦθος ἐξικνοῦνται
 τοῖς ἐπαίνοις καὶ νῆ Δία τοῦ τρόπου τῆ κολακεία θιγγάνουσι,
 ταῦτ' οὐ ποιοῦσι τῶν οἰκετῶν τοῖς μὴ ἀπὸ τοῦ σωροῦ κλέπτουσιν
 □ ἀλλ' ἀπὸ τοῦ σπέρματος· σπέρμα γὰρ τῶν πράξεων οὐσαν τὴν
 16 διάθεσιν καὶ τὸ ἦθος ἀρχὴν καὶ πηγὴν τοῦ βίου διαστρέφουσι,
 τὰ τῆς ἀρετῆς ὀνόματα τῆ κακίᾳ περιτιθέντες. ἐν μὲν γὰρ
 ταῖς στάσεσι καὶ τοῖς πολέμοις ὁ Θουκυδίδης (III 82) φησὶν
 ὅτι 'τὴν εἰωθυῖαν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων ἐς τὰ ἔργα ἀντήλ-
 λαξαν τῆ δικαιοσύνῃ. τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγιστος ἀνδρεία φι-
 C ἔταιρος ἐνομισθῆ, μέλλησις δὲ προμηθῆς δειλία εὐπρεπῆς, τὸ
 21 δὲ σῶφρον τοῦ ἀνάνδρου πρόσχημα, καὶ τὸ πρὸς ἅπαν συνε-
 □ τὸν ἐπὶ πᾶν ἀργόν'. ἐν δὲ ταῖς κολακείαις ὄραν χρῆ καὶ
 παραφυλάττειν ἀσωτίαν μὲν ἐλευθεριότητα καλουμένην καὶ
 δειλίαν ἀσφάλειαν, ἐμπληξίαν δ' ὀξύτητα, μικρολογίαν δὲ σω-
 26 φροσύνην, τὸν δ' ἐρωτικὸν φιλοσυνήθη καὶ φιλόστοργον, ἀν-
 δρεῖον δὲ τὸν ὀργίλον καὶ ὑπερήφανον, φιλόστοργον δὲ τὸν
 εὐτελεῖ καὶ ταπεινόν. ὥς που καὶ Πλάτων (Rep. 474 d) φησὶ